

Cikzore

Glasilo Crvene inicijative Kragujevac

Broj 27

WWW.CRVENA.ORG

**KAPITALIZAM SU
EKOLOŠKE
KATASTROFE!**

www.crvena.org

POVODOM NOVOG TALASA SUKOBA NA KOSOVU

Od svog nastanka, naša organizacija insistira na ideji koju je zastupao još Svetozar Marković – stvaranje zajednice balkanskih naroda u solidarnom i socijalističkom savezu, kao jedinom načinu da se spreče nacional-šovinistička mržnja i imperijalna politika zavadi pa vladaj.

Kosovsko pitanje, koje nije u potpunosti bilo rešeno ni unutar SFRJ, iako je bilo na dobrom putu da bude rešeno kroz politiku bratstva i jedinstva, sa kasnijim uspostavljanjem nacionalističkih hegemonija postaje žarišna tačka velikog dela jugoslovenske krize. Suštinski i ukratko rečeno – mi se protivimo svakoj nacionalističkoj politici kao delu buržoaske ideologije koja je suštinski u službi imperijalizma i eksploatacije.

Sukobi koji su izbili na severu Kosova krajem maja meseca predstavljaju novu epizodu u

nacionalističkoj seriji provokacija, nasilnih epizoda i dalje propagande netrpeljivosti. U tri opštine – Zvečanu, Leposaviću i Zubinom potoku došlo je do eskalacije sukoba jer pripadnici Srpske liste, produžene ruke vladajuće partije iz Beograda organizuju bojkot insitucija koje su kontrolisali do izbora na kojima nisu želeli da učestvuju. Rezultat tih sukoba je četvoro uhapšenih, dvoje ranjenih civila i nepoznati broj pripadnika KFOR i Kosovske policije.

Reakcije vlasti u Beogradu su uobičajeno propagandno podizanje nivoa agresije: naređeno je raspoređivanje vojnih jedinica blizu granice sa Kosovom, podignut je nivo borbene gotovosti vojske i vodi se snažna medijska kampanja. Predsednik Srbije je na jednoj od konferencija za novinare izneo konstrukciju o albanskom okupatoru.

Ova izjava zasluŹuje detaljniji osvrt jer otkriva krajnji efekat i domet nacionalističke politike. Pre svega, albanski narod na Kosovu Źivi, kao što je naravno Źiveo i pre bombardovanja, kao što je Źiveo pre drugog svet-skog rata i pre Kosovske bitke.

Narod koji Źivi na jednoj teritoriji ne moŹe biti njen okupator. Okupator na Kosovu je neko drugi – a to je NATO, odnosno SAD sa svojim saveznicima. Međutim, predsednik Srbije ne sme i ne Źeli da izgovori, čak naprotiv – faktički okupator je kako srpskom, tako i albanskom nacionalizmu – mnogo bliŹa adresa za razgovor i neko za čiju se naklonost lokalni šovinisti bore.

Kao i svaki put do sada – nacionalističke tenzije idu i jednim i drugim vladajućim nacionalistima u prilog. Poljuljani rejtinzi korumpiranih političara obe strane, najlakše se oporavljaju kroz nacionalističku homogenizaciju. Ulogu beogradskog reŹima treba posmatrati i u svetlu krize koju ima u kontekstu masovnih, ali vrlo heterogenih protesta.

NajvaŹnije je podvući činjenicu koju nacionalističke propagande ne uzimaju u obzir – a to je da dok se oni nadmeću za naklonost imperije i gledaju kako jedni drugima da napakoste što više – stanovništvo i albansko i srpsko odlazi i Kosovo ostaje sve praznije.

Mi izraŹavamo protivljenje svakoj politici koja ovaj sukob drŹi otvorenim, bilo da ona dolazi iz Beograda, Prištine, kao i iz bilo kog od imperijalnih centara. Mi ćemo i dalje pokušavati da nađemo Boru i Ramiza XXI veka.

Źiveo savez balkanskih naroda!

Protiv imperijalizma!

Protiv nacionalizma!

PROTESTI POSLE MASOVNIH PUCNJAVA

Srbiju su potresle dve masovne pucnjave u kojima je bilo ukupno 17 izgubljenih Źivota i veliki broj povređenih kod kojih krajnje posledice još nisu poznate. Velika tragedija generisala je emotivne reakcije – bes, osećaj nemoći i potrebu za otporom postojećem stanju državne neodgovornosti i društvene katastrofe.

Skupovi koji su počeli da se dešavaju u Beogradu okupili su veliki broj ljudi, što je proizvelo svojevrsnu nervoznu i neadek-

vatnu reakciju državnih vlasti koja se nalazi u fazi visoke napetosti, što ukazuje na to da sama vlast nema osećaj potpune kontrole nad situacijom u zemlji.

Sa druge strane, kao i toliko puta do sada, građanska forma protesta ne uspeva da dosegne do one tačke sa koje bi predstavljala silu koja moŹe da izvede značajnije promene u društvu. Najveći domet je pokušaj da se izvrši široka društvena mobilizacija sa ciljem rušenja jedne partije i čoveka koji je vodi.

Razlozi za to su sledeći: za sada u srpskom društvu nije došlo do definisanja ozbiljne alternative sistemu i ovde se opozicija od vlasti razlikuje samo po tome da li je deo vladajuće grupe ili ne, ali ne i po stavovima. Politički programi i praksa SNS-a i onoga što deo medija pokušava da predstavi kao alternativu vlasti – jesu praktično isti.

Na protestima su se do sada okupljali građanke i građani samoinicijativno, sa osnovnom idejom da izraze protivljenje situaciji u društvu u najširem smislu: jedni su tu zbog popustljive politike prema Kosovu, drugi zbog toga što smatraju da treba više da se popusti; jedni da brže uđu u EU, drugi da nikada ne uđu u EU i tako dalje.

Ukratko, na ulicama se sada nalazi vrlo heterogena skoro atomizovana masa ljudi koja je svojom brojnošću uplašila državu. Primetno je i manje prisustvo takozvane „patriotske opozicije“ za šta postoje dva moguća razloga – prvi je činjenica da je u okviru reakcija na tragediju došlo do uništenja velikog broja šovinističkih grafita posvećenih ratnim zločincima, a drugi je očigledna vezanost desničarskih stranaka za vladajuću koaliciju.

Zahtevi koji su se pojavili unutar mase ukazuju na to da proteste pokušava da preuzme deo stranaka koji su vodili seriju protesta „Stop krvavim košuljama“. Zahtevi koji su se pojavili, ali još uvek nisu doživeli prihvaćenost od najvećeg dela učesnika/ca protesta, problem vide u prvom redu u medijskoj sferi, a prizivaju i veću represivnu ulogu države.

Povećani broj policajaca u školama predstavlja pobedu represivnih metoda, koji ni do sada nisu dali nikakve rezultate. Zahtevanje odgovornosti ministara, medijskih radnika, policajaca i svih drugih relevantnih činilaca jeste u redu, ali nije dovoljno.

Treba sagledati stvar u što široj slici – ovakvi incidenti jesu samo posledica mnogih procesa koji se dešavaju u visokoj trulećoj fazi imperijalizma koga karakteriše najviši stepen otuđenja u uslovima glorifikacije rata i nasilja. To neće sprečiti veći broj policajaca, kao što nije sprečilo ni do sada.

Treba li da podsetimo da je Srbija već praktično policijska država sa najvećim brojem policajaca po glavi stanovnika u Evropi i da je upravo u toku novi talas prijema u specijalne i redovne jedinice policije? Na koji način je do sada taj broj policajaca sa ogromnim ovlašćenjima koja se na terenu lako krše sprečio ove tragedije? Setimo se i vesti da je nekoliko stotina policajaca u punoj opremi opsedalo Mladenovac dok im je ubica otišao taksijem.

Ovakve i slične tragedije mogu da se izbegnu samo promenom društvenih odnosa – izlaskom iz društva u kome su ljudi otuđeni i od svog rada i od drugih ljudi, pa i sami od sebe – i ulaskom u društvo koje će biti posvećeno održanju života, ljudskih kao i čitavog prirodnog okruženja koje je u ovom sistemu dovedeno na ivicu uništenja.

Na kraju da kažemo da u svakom slučaju podržavamo zahteve za smenu Aleksandra Vulina i Bratislava Gašića, što ćemo podržati uvek i zbog svega.

PRVOMAJSKO SAVETOVANJE CRVENE INICIJATIVE

Članstvo Crvene inicijative sastalo se 1. maja 2023. godine u Kragujevcu radi akcija obeležavanja Prvog maja i radi održavanja svog savetovanja. Nakon uspešno sprovedenih terenskih akcija, organizovano je Treće savetovanje CI. Na savetovanju su razmatrane teme aktuelne faze imperijalizma i rata, društvene krize u vezi sa depopulacijom i migracijama radno sposobnog stanovništva, političkog potencijala ekoloških pokreta i druga organizaciona pitanja.

Posle obeležavanja Prvog maja, praznika svetskog proletarija, Crvena inicijativa čestitala je praznik i borbu celokupnom radništvu i ostalima koji su obespravljani.

Živela borba za dostojanstvo
i ravnopravnost!

Živeo Prvi maj!

NEKA ULICE PEVAJU PESME NOVOG USTANKA

Sa centralnim sloganom „Neka ulice pevaju pesme novog ustanka“ održan je festival u okviru tridesetogodišnjice projekta Anaresis. Festival, održan u Atini od 9. do 11. juna, organizovan je od strane Omladinskog komunističkog oslobođenja – nKA i Nove leve struje za komunističko oslobođenje (Νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση – nKA; NAP για την κομμουνιστική απελευθέρωση). Pored ovog, organizovan je i dvodnevni festival u Solunu.

Čitav projekat Anaresis je okrenut kulturi po meri omladine i radništva, i u tom duhu pored odličnih koncerata i performansa, apel festivala označava kolektivni proces potrebe za rušenjem ustaljenih kulturnih i političkih izraza, te izgradnju istih po meri svih nas.

Pored organizatora i lokalnih frontova ujedinjenih u Antarsiji, na festivalu su prisustvovali i sudelovali u radionicama i mnogim razgovorima delegacije iz organizacija iz Španije, Francuske, Nemačke i Turske, kao i naši predstavnici – predstavnici iz sadašnjih država Srbije i Hrvatske.

Svaka lokalna borba ima svoje internacionalne domete, tako i svaki internacionalni akt ima efekte na lokalne sredine. Ponosni smo što smo imali priliku da snažimo i gradimo ideje slobode, internacionalizma, antiimperijalizma i antifašizma.

Radnici čitavog sveta – ujedinjimo se!

ANARESIS KAMPOVANJE 2023

Kao deo projekta Anaresis, tokom jula meseca drugarice/ovi iz nKA i NAR su priredili kolektivno kampovanje u kampu Blue Bay u Ajosu Konstantinosu. Sa idejama pristupačnosti, samoorganizacije i političko-kulturalnog uzdizanja mladih, kampovanje je vrvelo od raznoraznih panela, diskusija i događaja. Teme panela kroz čitavo kampovanje su između ostalog bile sledeće: Uspon ekstremne desnice u Grčkoj i EU; Za kontranapad komunističkih ideja o ukidanju svake eksploatacije, diskriminacije i ugnjetavanja, Tehnologija-proizvodnja; Služenje društvu ili profitu?, Iskustva radnika iz LARCO-a, istorijske diskusije i predavanja o Ustanku na Politehničkom univerzitetu kao i partizanski pokret tokom Drugog svetskog rata i građanskog rata. Pored panela, bilo je stend

ap komedije, kvizova, jednodnevne ek-skurzije hoda stopama partizana, i još mnogo čega.

Naša organizacija je i ove godine uzela učešće, te imala čast da sudeluje i uči s dru-govima i drugaricama iz Grčke.

Kampovanje je završeno u nadahnujućem tonu, gde su svi prisutni otišli s 'oružjem' za sutrašnjicu u svojim rukama!

LIBERTE, EGALITE, SECURITE

o pobuni u francuskim predgrađima

Dana 27. juna, ponovo se dogodilo ubistvo koje je počinio policajac, a žrtva je, ponovo, tinejdžer afričkog porekla. Utvrđeno je kako se ubistvo dogodilo i zbog događaja koji su usledili, treba ih znati; automobil koji je vozio Nahel Marzuk, sa dvojicom saputnika zaustavljen je blizu železničke stanice u prefekturi Nanter. Jedan od dvojice pandura uperio je pištolj u Nahelovu glavu i vičući zapretio: „Požuri ili ću ti pucati u glavu!“, a zatim ga udario. Prestravljen, Nahel je pomerio nogu sa kočnice automobila sa automatskim menjačem što je izazvalo kretanje automobila. Tada je pandur pucao i ubio Nahela koji je imao samo 17 godina.

Isprva, policija je pokušala da prebaci krivicu tvrdeći da je reč o samoodbrani, ali snimak incidenta je brzo procurio, pokazujući istinu. Ne samo da je policajac ubio mladića, nego su takođe pokušali da okrive žrtvu. U radničkim predgrađima čiji su stanovnici česte žrtve policijskog uznemiravanja i nasilja već decenijama, ovaj poslednji zločin je kap koja je prelila čašu. Počevši iste večeri kada se dogodilo ubistvo, pobune su počele u više gradova računajući Lion, Bordo, Tuluz i Lil. Narod je izrazio svoj bes, paleći automobile i javne zgrade boreći se sa policijom.

Nasuprot preovlađujućem medijskom narativu koji pobunjene naziva nihilistima, njihove mete imaju duboko političko značenje. Kada je grupa mladih opkolila javni finansijski centar blizu Nansija, oni su time izrazili protest protiv poreskog sistema. Uništenje

koje se događalo u bogatim delovima Pariza, udarilo je u samo jezgro francuskog buržoaskog društva. Spaljivanje gradilišta za olimpijske igre odrazilo je parolu iz prethodnog perioda nezavršenih borbi protiv reforme penzionog sistema: „Bez povlačenja, bez Olimpijade“. U Lionu, gde su fašističke grupe postavljale zasede mladim izbeglicama, oni su se branili, što je bio snažan antifašistički odgovor.

Sistematski rasizam

Osim čiste bezosećajnosti i brutalnosti policijskog zločina, šta je izazvalo tako jaku reakciju koja je dovela do ubistva mladog Nahela? Da bi se razumela situacija i njene političke posledice, treba se setiti da žrtva nije bilo koji mladić; on je bio mlad, ne-belac, mladić iz radničke klase. Po podacima iz izveštaja francuskog ombudsmana iz 2017. godine, policijsko nasilje pogađa subsaharske Afrikance i Arape više od dvadeset puta češće nego belce.

Po rečima dvojice mladih demonstranata u pariskom 20. Arondismanu: „Uvek nas pritiskaju, uvek kada prolazimo, sve su to suvišne provere, uvrede, i to je sve vreme. Non-stop. I nema odmora, nema predaha od toga. Pljuju nam u lica, vređaju, pišu nam nefer kazne. Oni postavljaju pravila, a mi im služimo kao slugе. Postupaju sa nama kako hoće“.

Ali, nije samo pitanje rasizma unutar policijskih redova koji je inače osuđen čak i od

institucija poput UN pa čak i EU. Isto važi i za pristup zapošljavanju, ako je suditi po još jednoj studiji: „U Francuskoj, pravo ili pretpostavljeno migrantsko poreklo je drugi najčešći osnov za diskriminaciju, posle rodne. Više od desetine ispitanih je izjavilo da je imalo bar jedno iskustvo diskriminacije po osnovu boje kože ili zemlje porekla u poslednjih pet godina“. Izveštaj ombudsmana takođe pominje da muškarci koji su potomci iseljenika iz Severne ili podsaharske Afrike imaju prosečne mesečne prihode koji su za sedam odsto niži od muškaraca bez migrantskog porekla. Još je gore kad je u pitanju stanovanje. Ljudi sa arapskim imenima, ili sa imenima koja zvuče afrički imaju 27-31 odsto manje šansi da uopšte dođu na prvi razgovor sa stanodavcima, objavljeno je u istoj studiji. Ono što se ovde vidi jeste sistematsko preplitanje ekonomske eksploatacije i rasizma.

Ako se vratimo pitanju policijskog nasilja protiv obojenih ljudi, onda vidimo da je ono udesetostručeno u predgrađima, gde je hiljade siromašnih migranata i potomaka ranijih migranata sabijeno u trošne kuće, čineći ih tako spremnijim za otpor nepravdama sa kojima se suočavaju. Opsesija vlasti rasističkom kontrolom zasnovanoj na klasnom položaju dovela je do mnogih smrti stanovnika tih naselja, čiji antirasistički aktivisti sada suočavaju sa sinhronizovanim egzekucijama.

Ako sve ovo zvuči poznato, treba se setiti da su pobune u predgrađima iz 2005. godine bile izazvane smrću dvojice tinejdžera koji su poginuli od struje u trafo-stanici u kojoj su pokušali da se sakriju od progona. Posle 11 godina, 2016. je Adama Traore ubijen na sličan način kao Džordž Flojd u SAD – gušenjem od strane pandura. Sledeće, 2017. godine dogodila se „Teo afera“ kada je pandur gurao palicu u žrtvin analni otvor prilikom hapšenja tog

dvadesetdvogodišnjaka, što je bio samo još jedan skandal koji je potpalio bes u mnogim francuskim radničkim kvartovima. Skorije, Alhusein, devetnaestogodišnjak je ubijen od policije u Anžulemu samo dve nedelje pre ubistva u Nanteru. Spisak se nastavlja a ovi primeri su samo najpoznatiji slučajevi pandurskog nasilja i samo vrh ledenog brega ako računamo i manje suptilne oblike nasilja koje osećaju svakodnevno obojeni ljudi Francuske.

U svakom slučaju, pandurska brutalnost i bahatost se čak i ne smatraju oblikom nasilja u francuskom društvu, između ostalog i zbog toga što se mediji trude da legitimizuju policijsku represiju, a da demonizuju otpor lokalne omladine.

Duga je istorija francuskog kolonijalizma i ispunjena je primerima surove eksploatacije. Iako je većina njenih kolonija stekla nezavisnost u periodu od 1944 do 1977. godine, francuska država je uz pomoć svojih multinacionalnih kompanija u najvećem broju slučajeva zadržala kompletnu kontrolu pre svega ekonomskog sektora, a politika je, kao što kaže Lenjin „skoncentrisana ekonomika izražena političkim rečnikom“. Uz to, nisu sve „prekomorske teritorije“ (sic!) stekle nezavisnost. Na takvim mestima, policija ispaljuje bojevu municiju na demonstrante kada dođe do nemira poput Nove Kaledonije 2020. godine ili još skorije u Majotu i Francuskoj Gvajani, gde je jedan demonstrant ubijen tokom protesta protiv policijskog nasilja.

Povrh toga, nakon vekova iskorišćavanja francuski imperijalisti su izazivali krvave građanske ratove da bi omeli pokušaje novoformiranih država da uspostave kontrolu nad svojim ekonomijama. Rezultat toga je da se reka radnika i radnica slila iz Konga, Tunisa, Alžira, Senegala i drugih zemalja u Francusku u kojoj su dobijali najslabije

plaćene poslove i sa slabim merama zaštite.

Medijska operacija zataškavanja i okrivljivanja žrtve govori o „divljaštvu“ koje je na liniji sa desničarskim teorijama o „velikoj zameni“ etničkih francuza Arapima, a tradicionalna kukavna i sistemska francuska levica ogrezla u reformizmu nema jedinstven odgovor na ovu politiku i propagandu.

Između ovog, najnovijeg, bunta i onog iz 2005. godine povlače se mnoge paralele. Ali, iako su neki elementi slični u smislu pojavnih oblika pobune – paljenje, sukobi između policije i mladih, širi društveni kontekst nije toliko sličan.

Dok su se antivladini protesti 2005. godine odvijali u više ili manje institucionalizovanom i mirnom okviru koje je vodio sindikat u vreme dok kapitalizam francuskopolitičke institucije na čelu sa državom, još nisu potpuno bankrotirale, što je omogućilo tadašnjoj vladi da učini neke

ustupke. Sadašnji kontekst je, međutim sličniji buretu baruta u klasnim odnosima; najmanja mera štednje ili najmanji autoritarni potez policije vodi do pobuna van kontrole sindikata i političkih partija.

U svakom slučaju, osnovna protivrečnost koju progresivne i antirasističke snage moraju da razreše u nadolazećem vremenu, noseći se sa nekom sličnom pojavom za nekoliko godina, jeste kako da preobrate bes i zanos u masovni politički pokret kadar da postigne pobeđe i ostvare nova prava.

(ovaj tekst zasnovan je na tekstovima objavljenim na platformi Red.)

STOTINE IZBEGLICA SE UDAVILO KOD PILOSA: ZLOČIN GRČKE VLADE, EU I POSLEDICA IMPERIJALISTIČKIH RATOVA

Stav Novog levog pokreta za komunističku obnovu (ΝΑΡ για την κομμουνιστική απελευθέρωση) o tragediji kod Pilosa

Stotine izbeglica udavilo se južno od Pilosa, grada u Zapadnoj Grčkoj, u rano jutro u sredu 14. juna. To je još jedan predodređeni zločin Vlade i politike EU. To je zločin kršenja prava na azil, dok se na njega odgovara migrantima i izbeglicama ogradama na zemlji i ubilačkim nedozvoljavanjem pristajanja brodova. To je ubilačka realnost Tvrđave Evrope.

U tom kontekstu, pravo na azil zemlje EU uzimaju u obzir samo ako neko uđe u zemlju. Označavanje izbeglica kao „ilegalaca i neprijatelja koji narušavaju granicu“ jeste zločin protiv čovečanstva i života.

Zemlje NATO-pakta, SAD i EU izazivaju i podržavaju ratove i građanske sukobe, pljačkajući prirodna bogatstva izazivajući i klimatsku krizu na Bliskom Istoku, u Africi i drugde. Njihove akcije izazivaju masovno siromaštvo i teror, dok iskorenjuju milione ljudi. Štaviše, u pozadini čitave stvari, antiizbeglička politika EU primorava izbeglice da se kreću opasnijim putevima, izlažući se u velikoj meri opasnosti od zloupotrebe krijumčara ljudi.

Vlada Nove demokratije postepeno je zaoštravala ubilačku antiimigracionu politiku države Grčke, i prema tome je postala jednako odgovorna sa strukturom EU za ovaj novi zločin. Netolerantni odnos prema izbeglicama na granicama, odbijanja, zatvaranje u ostrvskim logorima i njihova deportacija je u saglasju sa rasističkom politikom i narativom koji, a to nije nevažno,

bivaju predstavljeni i u predizbornim spotovima o zaštiti granice.

Suočavamo se sa još jednim zločinom koji je na rukama „civilizovanog“ Zapada. Dodat je na račun EU zločina koja je samo tokom 2022. godine koštala života 2406 izbeglica u Sredozemnom moru.

Zahtevamo:

- Apsolutnu zaštitu prava na azil.
- Kraj politike zatvorenih granica, ograda i odbijanja.
- Političke i demokratske slobode i prava za izbeglice od rata i siromaštva.
- Otvorene granice, stambeno zbrinjavanje, zapošljavanje, zdravstvenu zaštitu, obrazovanje, dozvole za boravak i slobodu kretanja za izbeglice i migrante.

Grčki i radnici-migranti – ujedinite se!

PROTEST U TETOVU – PRAVDA ZA ŽRTVE, ODGOVORNOST ZA VINOVIKE POŽARA U MODULARNOJ BOLNICI

Od redakcije „Glasne ideje” iz Skoplja.

Na protestu, održanom 16. avgusta u Tetovu, stotine građana tražilo je pravdu za četrnaestoro žrtava u požaru u modularnoj bolnici 8. septembra 2021. godine. Protest su organizovale organizacije „Podobro za Tetovo” i „Eko Gerila” koje su najavile da će nastaviti da vrše pritisak na institucije i uskoro će najaviti svoje sledeće korake.

Na protestu su bili građanke/i Tetova, ali i drugih gradova iz Makedonije. Sve je proteklo mirno, uz glasne poruke upućene nadležnim institucijama. Traženo je razrešenje javnog tužioca Ljubomira Jovevskog i ostalih tužilaca umešanih u predmet požara u modularnoj bolnici. Protest nisu podržale političke partije i na istom nije bilo partijskih ili etničkih simbola, naprotiv, poruke su prenesene na više jezika koji se govore u zemlji.

Podsećamo da je u požaru koji se dogodio pre dve godine poginulo 14, a povređeno desetero ljudi. Tužilaštvo je istraživalo slučaj mesecima, a razlog koji su oni naveli je – kratak spoj na produžnom kablju.

Inače, za požar u tetovskoj modularnoj bolnici u sudskom procesu koji je završen 5. juna ove godine, Osnovni sud u Tetovu za krivično delo protiv opšte sigurnosti, osudio je doktore Florina Besimija i Artana Etemija, kao i pravno lice Klinička bolnica Tetovo. Oni su dobili zatvorske kazne od jedne godine, odnosno šest meseci uz uslov da u naredne tri godine ne ponove delo. Oslobođajuća presuda je donesena za doktora Bobana Vučevskog, koji je bio optužen

za delo nepoštovanja zdravstvenih propisa. Zajedno sa Vučevskim je i Klinička bolnica oslobođena za delo nepostupanja po zdravstvenim propisima, dok joj je za drugo delo izrečena presuda od milion denara.

U filmu koji su uradili IRL i MTV, otkriva se da je prvi tender za izbor izvođača radova na modularnim bolnicama bio poništen zbog sumnji na Ministarstvo za lokalnu samoupravu na nedoslednosti u postupku i favorizovanje određenih firmi, pošto mu je Vlada poverila nadležnost za sprovođenje nabavki za Ministarstvo zdravlja. Lice koje je potpisalo sporne tehničke specifikacije za Ministarstvo zdravlja, prešlo je da radi za „Brako”, firmu koja je dobila tender za izgradnju modularnih bolnica.

Dokumenti, koji su prikazani u tom dokumentarcu, kako se navodi, sadrže možda i najvažniji dokaz koji pokazuje da su i Ministarstvo zdravlja i izvođač bili svesni da su objekti ispod standarda. Doslovno, odmah posle požara u Tetovu, izvođač „Brako” je tražio od Ministarstva zdravlja još sredstava da dostigne bezbednosne standarde za modularne objekte koji su još bili u gradnji. U priči, IRL je objavila i dokumenta i veštačenja nemačkih forenzičara i elektroinženjera, koji su locirali razloge požara i njegovo brzo širenje na objekat.

Redakcija „Glasnih ideja” podržava protest i zahteve iznesene na protestu, sa nadom da će se raširiti i doseći druge delove zemlje, jer kada nepravda postane zakon, otpor postaje obaveza.

SOCIJALISTIČKA ZORA – PODRŠKA ŠTRAJKU ZAPOSLENIH U JP KOMUNALNA HIGIJENA – SKOPLJE

Socijalistička zora podržava zaposlene u Javnom preduzeću Komunalna higijena iz Skoplja u njihovom zahtevu za povećanjem plata, poboljšanje uslova rada, isplatu K15 i povratak otpuštenih kolega na posao. Ovo su legitimni zahtevi zaposlenih, kao što je legitiman i njihov štrajk.

Zaposleni u komunalnim preduzećima širom zemlje su među najdegradiranijima i najugнетijenijim radnicima, koji čitav niz godina rade preko ugovora o delu, a preko njih im se ne uplaćuju doprinosi za zdravstveno i penziono osiguranje. Često im kasne plate i po četiri do pet meseci i na njihove pokušaje protesta ili štrajkova, prete im neprodužavanjem ugovora.

Ovog puta, država je otišla još dalje, pa umesto pretnji otkazima, poslala je na štrajkače odrede specijalne policije, a zaposlene je nastavila da naziva kriminalcima. Vlasti su čak izjavile da je problem rešen i da su pobedile radnike. Da li je ovo način za odnos prema radnicima koji traže svoja prava?

Osim ovog nasilnog metoda, država je nastavila i sa pomoćnim metodom – huškanjem! Tako su iskoristili argument da je bilo ljudi na platnom spisku koji nisu dolazili na posao. Verujemo da je to tačno, a ne samo u ovom sektoru, da ima ljudi na platnim spiskovima koji ne dolaze na posao i u drugim sektorima. Takve stvari ne opravdavamo, ali takođe verujemo da su ti ljudi u takvoj poziciji zahvaljujući politikanstkim i partijskim igrama i trgovinama za šta je odgovorna jedino država. Dodatno gorivo je i to

što su ovi radnici predstavljeni ne kao radnici u štrajku, nego kao pripadnici povlašćenih etničkih grupa, koji primaju platu, a da ne rade. Ove dve teze bačene od države i kapitala su dovoljni da „razbesne“ narod koji se budi iz zimskog sna samo kada su u pitanju ovakve teme koje za dugoročni cilj imaju da zadrže radničku klasu podeljenu po etničkim osnovama.

Radnici/radnice, osvestite se!

Imamo kršenje prava na štrajk, pretnje, ucene, omalovažavanja i razjedinjenost. Ne verujte državi i kapitalu koji vas izrabljuju svakodnevno i drže vas razjedinjene da bi lakše upravljali vama.

Radnice i radnici, zar zahtevi zaposlenih u JP Komunalna higijeni Skoplje – za bolje radne uslove, za regres, za povećavanje plata – nisu legitimni zahtevi? Zar nećete tražiti isto i za sebe?

Stalno gledamo kako vlast, političke partije i kapital sarađuju i solidarišu se po pitanju unazađenja radničkih prava, kako je bilo u slučaju zakonskih izmena za 60-časovno radno vreme, kako je bilo i u slučaju povećanja plata poslanika i državnih službenika za 78 odsto, tako je bilo i kada su ukinuli progresivni porez.

Jedino moguće rešenje za dostojanstveni život radnika i radnica, nalazi se na putu solidarnosti i jedinstva, protiv ugnjetavanja.
<https://socijalistickazora.mk/poddrshka-za-shtrajkot-na-rabotnicite-od-jp-komunalna-higijena/>

ŽENE I PROFESIONALNI I KLASNI IDENTITET

Feljton koji je nastao na osnovu rada Lidije Vasiljević, originalno objavljen u zborniku „Sestrinstvo i jedinstvo? Društvo u pokretu“. Verujemo da će ovi tekstovi biti od koristi mlađim drugaricama i drugovima pred kojima je težak zadatak učenja o klasnoj borbi i borbi za rodnu ravnopravnost kao njenom neodvojivom delu u uslovima dominacije konzervativnih i reakcionarnih snaga.

„Klasa je mnogo više od Marksove definicije iste kao veze sa sredstvima proizvodnje. Klasa uključuje vaše ponašanje, osnovne stavove, naučeno ponašanje, očekivanja od sebe i od drugih, koncept budućnosti, kako sagledavate i rešavate probleme, kako razmišljate, osećate i delujete.“ (Bell Hooks, cit. prema: Gill Hubbard (1996): Why has feminism failed women?)

Životi žena su se promenili kao posledica Drugog svetskog rata, kada su žene postigle veći stepen nezavisnosti radeći u fabrikama i kancelarijama, što im je omogućilo i lični izvor prihoda. Zapravo, žene su dobile priliku da privremeno uživaju u nezavisnosti. Po završetku rata, od mnogih se očekivalo da odustanu od svojih poslova, vrate se kućama i nastave sa životima domaćica. Neke žene, naročito one iz obrazovane srednje klase, osećale su nelagodu i nezadovoljstvo zbog svog podređenog položaja u društvu. Iako su američke pripadnice srednje klase počele da pohađaju fakultete sredinom 50-ih godina prošlog veka, ipak ih je 60% prekidalo studije radi udaje.

Situacija u bivšoj Jugoslaviji je u to vreme bila bitno drugačija. Država je bila na vrhuncu svoje socijalističke faze, a žene su se podsticale na studiranje, ekonomsku nezavisnost, ali, istovremeno, i na brigu o svojim muževima i deci, i obavljanje kućnih poslova. U ostatku

zemalja jugoistočne Evrope, žene su takođe imale priliku dobro se obrazovati, ali ne i priliku za zaposlenje na važnim pozicijama. Kako je savremeni feminizam napredovao, tako su žene shvatale da muškarci nisu jedina društvena grupa koja podržava seksističko razmišljanje i ponašanje, odnosno da i žene mogu biti seksisti, pa ni anti-muška strategija nije više dominirala ženskim pokretima. Tokom sedamdesetih radilo se na stvaranju rodne pravde.

Prema **huks**, žene nisu mogle unaprediti feminizam bez suočavanja s vlastitim seksizmom, a sestrinstvo nije moglo postati moćno sve dok su se žene takmičile jedna protiv druge.

Utopijske vizije sestrinstva utemeljene isključivo na svesti kako su sve žene na neki način žrtve muške dominacije, prekinule su rasprave o klasi i rasi. Rasprave o klasi pojavile su se rano u savremenom feminizmu, prethodeći raspravama o rasi. Nastao je sukob između reformističke vizije ženskog oslobođenja, koja je jednostavno zahtevala jednaka prava za žene unutar postojećeg klasnog sistema, i radikalnijih i/ili revolucionarnijih modela, koji su pozivali na temeljne promene u postojećoj strukturi, kako bi se stare paradigme zamenile modelima zajedništva i jednakosti.

Međutim, kako je feministički pokret napredovao, i privilegovane grupe dobro obrazovanih belkinja počele dobijati jednak pristup klasnoj moći kao i njihove muške kolege, feministička klasna štampa je u svojoj zbirci eseja "Class and Feminism" objavila revolucionarne uvide u klasne podele među ženama od sedamdesetih na ovamo. Ove rasprave nisu umanjivale feminističku tvrdnju da je „sestrinstvo moćno“, već su jednostavno naglašavale da možemo postati sestre jedino kroz borbu suočavanja s načinima na koje su žene – na osnovu pola, različite rasne i klasne pripadnosti – dominirale drugim ženama i iskorišćavale ih, kao i stvaranjem političke platforme koja će se baviti ovim razlikama. Profesionalni uspesi postizali su se, ne zbog bivanja ženom, već usprkos tome.

Klasni sistem u zapadnoj kulturi proizveo je određenu istoriju ženskog pokreta, usko povezanu s njegovim postojećim klasnim sistemom koji su žene pokušavale odbaciti.

Većina kritičara u feminističkoj teoriji tvrdila je da je belačka srednja klasa samo još jedan uzorak za oponašanje.

Kada je Beti Fridan pisala o depresivnim domaćicama srednje klase, žene u Jugoslaviji se sa tim verovatno nisu mogle identifikovati. U bivšoj Jugoslaviji nismo imali (službeni) klasni sistem, a razlike su se uglavnom temeljile na profesionalnom statusu, političkoj moći i važnosti, ili vezama. Šarlot Banč tvrdi da je fakultetsko obrazovanje izrazito važno sredstvo političke borbe u feminizmu, jer podstiče žene na prihvatanje izazova obrazovanja, ne samo kao bitke za opismenjavanje, već i kao načina stvaranja kritičke i analitičke svesti.

Nastaviće se...

UPOZNAJTE JUNAKINJU REVOLUCIONARNE BORBE

Karmen Viljalba, poznata revolucionarka savremenog Paragvaja, jedna je od liderki marksističko-lenjinističke Armije paragvajskog naroda (Ejército del Pueblo Paraguayo ili EPP). Posle 18 godina tamnovanja, odbijen je njen zahtev i vlasti Paragvaja nastavljaju da je zadržavaju u zatvoru.

Karmen se od rane mladosti bori za revolucionarne promene u svom rodnom Paragvaju, za njegovo izbacivanje od imperijalne zavisnosti, bez obzira na postojanje zverske represije protiv boraca-revolucionara – na hapšenja, otmice, zatvorske kazne i ubistva.

Karmen i njena porodica su na udaru vlasti. Specijalne jedinice paragvajske vojske nasilno su otele četrnaestogodišnju ćerku i

zverski ubile njene sestre iz familije – Lilian (11 godina) i Mariju Karmen (12). Pre toga je pod „nerazjašnjenim okolnostima“ bio ubijen jedini dvanaestogodišnji sin Karmen, koga su vlasti Paragvaja smatrale prestupnikom i isleđivale ga od ranog detinjstva do smrti.

Pomoću pravničkih trikova i manipulacijom pravosuđa, paragvajskoj državi uspeva da nezakonito produžava kaznu zatvora Karmen Viljalbi. Produžavanjem kazne zatvora Karmen, država Paragvaj narušava čak i sopstveni buržoaski pravni sistem.

Poziv za drugi Festival solidarnog filma KillahP

Film je sredstvo za lični rast i kolektivno izražavanje, koje može doprineti izgradnji sveta oslobođenog otrova fašizma, rasizma, društvene izolacije, nepravde i rata, sveta u kome različitosti ne razdvajaju ljude, već ujedinjuju u šarenoj i raznovrsnoj zajednici. Festival solidarnosti KillahP je započet 2021. godine u kontekstu komemoracije ubistva antifašističkog muzičara Pavlosa Fisasa (Killah P).

Ovogodišnji festival održava se od 1. do 5. novembra u Kertsini.

Festival ohrabruje filmove sa socijalno-političkom tematikom, posebno o solidarnosti, manjinskim pravima, suprotstavljanje rasizmu, seksizmu, homofobiji, nacionalizmu, ratu, stereotipima, netoleranciji, nasilju i otvorenom ili prikrivenom fašizmu.

Na festival mogu se slati filmovi nastali u periodu od 1. januara 2020. do 25. avgusta 2023, pritom se prijave mogu slati do 30. av-

gusta 2023. za prvu i drugu kategoriju, dok se filmovi za treću kategoriju mogu slati do 15. septembra 2023. Kategorije su:

1. Igrani filmovi i dokumentarci
2. Fikcija, dokumentarac ili animirani kratki film (dozvoljeno trajanje do 25 minuta)
3. Kratak film snimljen od strane dece, tinejdžera, mladih ljudi, školskih filmskih grupa (dozvoljeno trajanje do 12 minuta uključujući i završnu špicu)

Svaki reditelj može poslati po jedan film na festival. Selekciju filmova sprovede Asocijacija za kulturu protiv fašizma „Pavlos-Killah P-Fyssas“.

Sva autorska prava ostaju na filmskim stvaraocima.

Više informacija o tome kako konkurisati može se naći na FB stranici Solidarity Film Festival “Killah P” <https://www.facebook.com/SFFKillahP/> i na sajtu <https://sffkillahp.gr/>.

СРПСКИ ЧЕТНИЦИ	HRVATSKE USTAŠE
	
1. Мрзе комунисте	1. Mrze komuniste
2. Мрзе Југославију	2. Mrze Jugoslaviju
3. Руше споменике Народних хероја	3. Ruše spomenike Narodnih heroja
4. Мењају имена улица названих по партизанима	4. Menjaju imena ulica nazvanih po partizanima
5. Мрзе историју своје земље у Другом светском рату	5. Mrze istoriju svoje zemlje u Drugom svetskom ratu
6. Верници, традиционалисти	6. Vernici, tradicionalisti

<https://crvena.org/>
crvena@riseup.net
cikzore@protonmail.com

<https://www.facebook.com/crvena.inicijativa>
<https://www.facebook.com/socijalizam.CACI>

